

D. Amando Polano D. Pareus. S.

331/

Non puto, necesse esse, Vir clarissime, frater honorande, ut de silentio multum tibi,
si me pargem. Causas enim sine dubio in adiutis. Morbo nimirum lethali et de-
plorato me Dominus duos prope menses totos exercuit: ex quo cum ejusdem gratia
vix me recolligerem, & ad quia me corripuit ex catenulo qua usq. ad Parcha scriptis,
ne et libri abstinendum fuit, sed quia me perculerat, idem clementer servavit, ut a
paschate ad docendi manus redire potuerim. Quod Inclyta facultas vestra Phi-
losophica filium meum Philippum Lauream superiore dignum judicavit et decoravit
pro eo sane, quas debes et illi et vobis omnibus gratias ago. Consensum meum ille
non quidem antici parit, sed consilium. Nam aliquantulum differri rem volue-
ram. Si tamen currenti ad honores frun. a facultate fuisset injectum, ne id
quidem displicuisset. Nunc vero tanto acquiesco magis, quod et primum lo-
cum mediocriter tui tum intelligo: etiam calcar sibi additum habet in studio
Theologico alacrius currendi. Imprimis gaudeo, quod a pueris nugis, quibus
hic per Gruterum nostrum totus fasciatus fuit, tandem retractum video, adeo
ut illarum nunc et pudeat ipsum, et taceat. Tuam comprimis, mi frater, bene-
volentiam et operam saepe in coelum mihi extulit: qua proinde non tam ipsum,
quam memet tibi obstrinxisti maxime. De meo porro consilio & rationibus ex
ipso met haud dubie intellexisti. Vellem eam venerandum senem, D. BE,
ZAM, Nectorem, seculi nostri, hac arte visam et salutatum Generam ex-
currere. Vereor enim, ut diu Ecclesia sit habitata superstitem hunc vi-
rum. Quicquid faciet, de tuo et Socii tui consilio faciet, et in reditu
ad vos Ecclesias et Res publicas Helvetias perlustrabit. Nescio an
de continuatione beneficii Aulici aliquid sperare debeam. In lastrico
sumus positi: et rumores, qui ad vos veniunt, non sunt de nihilo. Utendum
igitur e tempore, & orando, DEUS, ut Ecclesiam suam & nos in Palatinatade-
menter respiciat. D. Vostig ita ussit ad me et ad D. Tossanum, responsum
exaudiri, ut non dissimulante in sententia persistat. Nostro igitur re-
sponso addidimus vestrum. Fratres enim Generenses nihil dum re-
scripserunt: credo, quod eos taceat ad invenilia illa sophis mata descendere.
Mihim igitur ei, quod Doming nobis suggessit, eumq. Juramenti hic solemniter
præstiti commonefecimus. Nisi se histicis Joimianis implicuisset, pot-
erat tertium locum in Facultate nostra etiamnum vacantem obtinere. Nam
ingenio et dotibus non contemnendis pollet. Sed quid non facit vita ad nos?
Περὶ δὲ καὶ ὡς αὐτὸς non puto te a nobis dissentire ideo, quia cum N.
non sentis: vel quia nos cum scriptura loqui malimus: nos justificari sanguine,

morte, obedientiâ, iustitiâ Christi, quàm hanc iustitiâ subtiliter tripar-
tiri aut bipartiri. Sub iustitiâ Christi sanè comprehendit totum statum, quod
nobis passus est aut fecit, ad quod patiendum aut faciendum ipse non tene-
batur. Neq; ab hoc actualen obedientiam legis excipio, quatenus servitus
erat sponte pro nobis suscepta: ut est Galat. 4. Vos modò cavete, ne san-
guinis iustitiâ adimatis, aut mortem evacuetis: id quod phrasibus vestris
Domino N. maxime suspectus reddit. Ut ingenuè dicam; Vellem te Vi-
tuam Thesin non scripsisse. Non paucior enim offendit, quod tibi dicitur:
Parentes ante lapsum, cum non essent peccatores, ius vitæ æternæ ra-
habuisse. Quid enim erat Imago Dei? et quid arbor vitæ? Quid illis erat
non peccare aliud, quàm in perfectâ iustitiâ perseverare? Cogita an in
iudicio Dei sit medium inter peccatum et iustitiâ. inter vitam et
mortem. Sed non sine dolore intueor hoc gliscens certamen et scandalum,
cujus causa erunt, qui igniculum hunc gladio fodient. Ego CONSEN-
SUM cum Præceptoribus et vobiscum sanctè teneo, etsi phrasibus vestris
quatenus in manifestam scripturam impingere videntur, uti non audeo.
Itaque, quaeso, agite hanc causam contra fratres N. N. ut vobis sint frater
ne dum medicinam facitis, malum exulceretis. Nosti enim illud
Curando fieri &c. Sed nota mihi est tua moderatio Christiana. Urget me
aestas M. Grynæ, Verter. Fides cessat. Dominus te cum conjugē et fa-
miliâ diu Ecclesiæ incolumem conservet. Vale. Heidelbergæ
2. Maij. 1599.

332)

D. Amando Polano Theologo Basilcenfi D. Pare,

SALUTEM à Domino Iesu. Absui, frater honorande, in acidi-
lis Svalbachianis valetudinis causâ. Quid ergò citius tuis non re-
spondi, in bonam partem accipies. Quomodo errore factum sit, ut
filius meus Philippus duplicatâ molestiâ et sumtu Generam redi-
rit, ad D. Grynæum perscripsi. Maluissimè, postquam ad vos redi-
rat, eum porro manere et hybemare vobiscum. Sed modò cum vestra
discesserit, ferendus est error: ac lator eum nuncquā
fui singulari humanitate & benevolentia Venerandi Patris
D. Beza &